

Az Óbudai Szalézi Közösség családi tábora 2022-ben: Somogydöröcske, (2022 július 6-10.)

Toszkánát idéző, szelíden hajló somogyi domboktól övezett tájon (szinte csak a mediterrán ciprusok hibáznak) a sok helyen még le nem aratott búzamezők csendességébe idegen autógáz-szagot ültetve suhanunk a kaporillatú kiskerteknek dőlő nyár melázó hangulatától kísérvé.

Mihelyt délre kanyarodtunk a Balatontól, hatalmába kerített minket az izgalom, a felfokozott várakozás, hogy ismét táborlakói lehetünk az Óbudai Szalézi Közösség családi táborának, csakúgy, mint első alkalommal tavaly, a Bükk helység nem kevésbé vadregényes vidékén. Amint begördülünk a somogydöröcskei üdülőtábor kapuján, mintha időutazókká válnánk: ugyanazok a szeretetteljes, mosolygó arcok, meleg üdvözlés, vidáman kergetődő gyermekek, kicsinyeiket sétáltató, avagy éppen altató anyukák, mint tavaly; ugyanaz a békés hangulat és invitáló légkör, mint egy éve Varbócban.

Mintha tavaly óta megállt volna az idő, s ugyan a helyszín változott, de mintha az elmúlt év gondjai, bánatai nyomtalanul eltűntek volna az idő garatjában... A szálláshely több, mint ideális: a meghitt hangulatú, mindösszesen 80 lelket számláló falucska több százéves házai között szerényen meghúzódó, ámbár 200 fő befogadására is alkalmas 4 tornácos parasztház, melyek közül ugyan csak egy „eredeti”, a többi három korhű formában már e században épült, de ezt csak avatott szem veszi észre. A bel- és kültéri sportoknak hódolók sem unatkoznak, hisz van homokos röplabdapálya, füves kispályás football pálya, ping-pong asztal, s ezekkel élnek is a táborlakók: világklasszisokat „megszégyenítő”, fair-play „diadalok” zajlanak majd az elkövetkezendő napokban, melynek átélt izgalmaikat kacagó hangulatban oldják fel a közös étkezések a patinás étkezdében. Bár a szervezők szinte percnyi pontossággal beosztják az időt/időnket, az mintha fittyet hányna a fizika törvényeinek: mindenre jut idő, s nincs kapkodás, pedig több mint 100 embert kell egy emberként mozgatni...igaz van egy mindenkiben munkálkodó „szervezőelv”, a hit, melynek révén mindnyájan megpróbálunk a legfelsőbb szint erejével (és erejéből) élni, így mindenki pontosan érkezik mindenhová, nem kérdés a mások iránti tisztelet, s azon kapom magam, hogy bár itt semmi sem „kötelező”, mégis mindegyik programon örömmel veszek részt, csakúgy, mint családom minden tagja.

Szerdán (július 6.-án) máris egy helyismereti programmal nyitunk: az elkövetkezendő pár napban lelki megújulásunknak, fejlődésünknek helyet adó kis település története elevenedik meg egy színvonalas előadás keretében, ahol is megtudhattuk, hogy a történelem vérzivataros évszázadai során a török hadak, kitelepítések, a háborúk, a múlt század diktatúrái hogyan nyomorították meg és/vagy ragadták el Somogydöröcske lakosait, akiknek leszármazottjai (sajnos egyre gyérülő számban) dacolva az elmúlt évtizedek urbanizációjának a kis falvakat sújtó elnéptelenedési tendenciájával, ma is ragaszkodnak őseik földjéhez, a hangulatos, tornácos, hosszú parasztházaikhoz, évszázados présházaikhoz, az egyszerűségében szép templomukhoz, az illatozó rétjeikhez, kaszálóikhoz és a legendákban gazdag erdeikhez, melyhez egy takaros, a helyi búcsú alkalmával évente sajnos csak egyszer használt kápolna is tartozik, amint azt a falu és több mint 10 környező település plébánosától megtudtuk, miután Pali atya egy fennkölt, igazi erdei szent mise keretében oldotta föl lelkünk Úrhoz emelése révén az aznapi (csütörtöki) túránk izmainkba telepedő fáradtságát.

No de ne szaladjunk ennyire előre az időben, hiszen még a tábor első napjának délutánján Pali Atya vezetésével egy misével (a tábor ideje alatt minden nap részt vehettek misén a táborlakók) köszönhattuk meg az Úrnak, hogy ismét együtt lehetünk az Ő nevében. Idén sem maradtak el Emmanuel testvérnek a 12 éves vagy annál idősebb gyermekek számára tartott „gyermekszeánszai”, amelyek ideje alatt kiürült a „grund”, s így azt birtokukba vehették a kisebbek, kevésbé „komoly” játékaik helyszínéül. A bőséges, házias ízekben gazdag vacsora utáni pilledtségnek a legyűrésére sem maradt több, mint „röpke” másfél óra, ami úgy elszaladt, hogy a vacsoraasztal melletti „spontán” beszélgetésekből szinte fel sem kellett állnunk, s már jöttek is a felnőttek esti gondolatcseréi hitről, szentekről, a Szalézi értékrendhez és Don Bosco szellemiségéhez kötődő gyermeknevelési és életvezetési kérdésekről. A magyar kártya színei szerint (kártyalap-húzás alapján) véletlenszerűen egymáshoz „csapódó” táborlakók az adott téma egyéni életükre vetített vonatkozásait taglalva cserélhették ki gondolataikat, s a tavalyi eszmecsereik mintha ott folytatódtak volna, ahol azokat akkor abbahagytuk. Talán ezek a beszélgetések adták a tábor sava-borsát, mivel őszinte megnyilatkozásokból, személyes példákból meríthettünk kölcsönösen erőt, még mélyebb hitet, vagy éppen kaptunk indítást, tanácsot, ösztönzést. Az őseink kvaterkázásának hangulatát idéző, somogyi éjszakákon ekkor szinte repült az idő, így mire az asztalokra kikészített hegy leve szétáradt ereinkben a fényszennyező forrásoktól távoli tábor fölött már magasan ragyogtak a csillagok.

A derűs reggeleket szakavatott irányítás mellett „levevényelt”, a homlokokra enyhe verejték-fátylat vonó nyújtógyakorlatok indították, s a testi felfrissülést megtoldhatta ki-ki a maga kedve szerint lelkivel is a reggeli zsolozsmák alkalmával, amelyeknek az énekei, a hóféhér, szabadtéri kemencét körülölelő facsoporttól „nekilódulván” betöltötték az ébredező tábor, „végiggördültek” a bájos kis somogyi falu völgyében, s talán még a gondozott kis külterki szőlőskertekig is felhallatszottak.

A szomszédos törökkoppányi szőlőhegyen csendes magányba burkolódzó, meghitt kis erdei kápolna puritán egyszerűségét ellenpontozta a pénteki (július 8.-ai) uticélunk: az andocsi Nagyboldogasszony-bazilika, mely évente több alkalommal ad otthont búcsúknak, s évi mintegy tíz búcsújával fontos katolikus búcsújárárhely. A barokk stílusban épült, gazdagon díszített templom mai formáját egy több mint fél évezrede épült gótikus kápolna XVIII. századi, jelentős bővítésével nyerte el, s igazi egyediségét az adja, hogy a főoltáron álló, 160 centiméteres festett Mária szobrot 1747 óta Széchenyi Katalin grófnő kezdeményezésére (aki az első palástot adományozta) rendszeresen újabbnál-újabb, a hívők által adományozott ruhákba öltöztetik 2 hetente, s a levetett ruhákat akkurátus gondossággal őrzik a templomhoz ízesülő kolostor múzeumában. A gótikus kápolna eredetéről szóló (a monda szerint azt a mennyből angyalok hozták a földre) legenda különleges védelmet biztosított az építménynek, ugyanis ennek a félelemmel vegyes tiszteletnek betudhatóan még a terjeszkedő Oszmán Birodalom hódítói sem merték letaszítani a kápolna tetején álló keresztet, sőt, paradox módon még védelmükbe is vették az ide zarándokoló hívőket, így a kis kápolna nem osztozott a Törökök kelet-európai terjeszkedésének áldozatául esett magyarországi kegyhelyek sorsában, s a templom szentélyének formájában tulajdonképpen ma is áll.

A bazilikának páratlan akusztikája is kellett ahhoz, hogy az ember egész testét átjárja a táborlakók kórusának hangja. S ki tudja: talán Pali Atya volt e pénteki napon az első vietnámi származású atya, aki misét celebrált a történelmi falak között!

S Pali Atya milyen „transzfigurációja” kellett ahhoz, hogy az ünnepélyes miseruhát levetvén egy fekete pólós ping-pong „akrobataként”, hahotázva, mégis végtelen szeretettel és az ellenfelei iránti mély tisztelettel és alázattal, végig mosollyal az arcán és légies könnyedséggel egyértelműsítse a kelet-ázsiai asztalitenisz globális hegemoniáját a ping-pong bajnokság abszolút győzteseként! No de ki vette volna ezt rossz néven tőle? Még azok sem, akik esetleg nem tudták, hogy a Kínaiak, Vietnámiak, s talán az egész ázsiai kontinens lakói így születnek: ping-pong ütővel a kezükben! A közelmúlt kis hazánkat egy csapásra nemzetközileg is ismertté és elismertté tevő magyar football bravúrját meghazudtoló módon ugyan alig állt össze két három fős csapat a kispályás foci bajnokságra, de legalább a „legrosszabb” kiosztott érem az ezüst volt! Annál nagyobb népszerűségnek örvendett viszont a balatoni homokos pályán játszott röplabda meccsek forró hangulatát idéző röplabda torna, ahol négy csapat is összemérte az erejét, s itt is csak egyetlen csapat maradt le a dobogóról!

Mindamelletts viszont a kézügyesség, kreativitás és türelem „csendesebb” bajnokai is „rajthoz” álltak, hogy megküzdjenek a kétdimenziós kartonsablonokból kellő absztraháló képesség és odafigyelés mellett elkészülő gyertyák öntésének fortélyjaival, melyhez minden kétséget kizáróan komoly mértani, számtani, kémiai...szóval komplex természettudományi ismeretek szükségeltettek...no meg nem mellékesen: ügyes ujjak! A gyertyaöntés mellett lehetett gyöngyöt fűzni, s az ékszer-mesterművek (nyakláncok, karkötők, bokaláncok) mellett jó néhány rózsafüzér is „született”. Az alkotói kedv kielését követően jöhettek a társasjátékok, miközben jó páran (magamat és családomat is beleértve) a tábor csendesebb zugaiban gondosan elhelyezett állomásokon keresztül elmélkedhettek a gyónásról, a hit misztériumáról, avagy saját lelki életük éppen időszerű kérdéseiről az „Ölelés útja” stációit végigjárva.

A péntek délutánhoz hasonlóan a szervezők a szombati napot is a tábori élményeknek szentelték: a sportversenyek (football, partizán, röplabda) továbbfolyatódtak és lelkes szurkolók biztatása mellett párhuzamosan zajlottak a sportvetélkedők, hogy azokat követően mindenki összeszedje magát és egyfajta „szellemi/történelmi „szpartakiádon” vegyen részt, leporolván emlékeit az Árpád-házi szentekkel kapcsolatban, vagy hogy a középkori kolostorok szerzetesei milyen gyógynövényeket is természetettek és melyik milyen javallat mellett szolgálta a betegek gyógyulását. A szombat délelőtt megszervezett „szentek akadályversenyen” nem kevésbé volt érdekes a Szent István családfájának felelevenítését szolgáló állomás sem (stílusosan István vezénylete mellett), de kellőképpen nagy kihívást jelentett az is, hogy középkori (ugyan magyar nyelvű) szöveget olvasván értelmezze azt az ember Árpád-házi Szent Margit életével kapcsolatban.

Talán a nyári Szalézi tábor csúcspontját jelentették a szombat esti „szabadtéri előadások”, amikoris kellő ötletességgel és több esetben elmaradhatatlan rögtönzéseket sem mellőzve, saját kezűleg készített színpadi kellékekkel kellett Don Bosco különösebbnél-különösebb álmait eljátszani. Több pesti színház (legfőképpen is a Vígyszínház) tagjai is megirigyelhették volna azokat a briliáns színészi képességeket, melyeket addig mindenki gondosan palástolt!

Ezek után már csak a közös tábortűz és nyársra tűzött kenyéértészta-sütögetés élménye maradt hátra a nappól derűs, esti beszélgetések kíséretében.

Az andocsi bazilika elbűvölő, lélekemelő atmoszférája a pénteki nap után a vasárnapi szentmise alkalmával is újra Andocsra vonzotta az aznap sajnos már „sátrat bontó” közösség tagjait, ahol a közben előző este a táborba érkező János Atya tartományfőnök celebrálta a misét a helyi plébánossal és diakónussal együtt, akiket mindösszesen két hete helyezett a

községbe a püspök atya. A község lakói, s a távolabbról (is) érkező zarándokok kissé megilletődve ugyan, de láthatólag nagy örömmel énekeltek együtt az Óbudai Szalézi Közösség tagjaival, s bocsájtottak minket utunkra, az Úr áldását kérve ránk.

Amikor a ragyogó vasárnap délutáni napfényben hazafelé tartván a halkan duruzsoló motor hangjától elbóbiskoló gyermekeink arcára pillantottam, arra gondoltam, hogy az idei szalézi családi tábornak akár szimbóluma is lehetne az andocsi bazilika Mária szobra: ruhája mindig más és más, de maga a szobor változatlan. Így van ez a családi táborokkal is talán: a helyszín, a résztvevők, az időpontok, programok változnak ugyan, de a szervezőket mindig ugyanaz az elv vezérli: időt, energiát nem kímélve, hosszú és áldozatos munkával megszervezni minden évben egy szeretetteljes, befogadó, a keresztényi hit reménységéből fakadóan derűs és testi-lelki töltekezést jelentő tábort. Hálás köszönet ezért Nekik!

Pónya Zsolt

Dunaalmás, 2022. 07. 13.